

Klára Czastková

Dvakrát do stejného rybníka

motto

Dvakrát do stejného rybníka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Klára Czastková
Dvakrát do stejného rybníka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Dvakrát do stejného rybníka

Klára Czastková

motto

Pro vás, holky...

*Šťastný je ten, kdo leží na zelené louce ve vysoké trávě,
kope do vzduchu nohama,
vnímá vůni květin,
nechává si větrem pročesávat vlasy,
hledí, jak nad ním táhnou mraky, a do daleka sní.*

Adalbert Ludwig Balling

Ted'

2019

Klaudie nervózně zkontroluje čas a přidá do kroku. Nesnáší nedochvilnost, u sebe ani u druhých. Zpravidla bývá na všech schůzkách první a minimálně patnáct minut před odjezdem vlaku už stepuje na nádraží. I dneska měla všechno zorganizované, dokud minutu před odchodem z domu nezavolala Veronika. A žádná máma přece nemůže ignorovat, když se jí dcera nečekaně ozve.

Než si vyměnily úvodní fráze a než se Klaudie ubezpečila, že se opravdu, ale určitě nic mimořádného neděje – tedy kromě důležité informace, že štěně, které si Veronika hodlá na prázdniny koupit, přibírá na váze přesně podle plánu –, utekly drahocenné minuty, takže teď na schůzku s kamarádkami žene jako blázen.

Klaudie přejde rázným krokem křižovatku, doslova proletí kolem obchodů (tabulka s nápisem NEJLEPŠÍ DÁREK JE PÁREK ve výloze řeznictví jí vždycky zvedne náladu) a pak už zbývá jen proběhnout parkem.

Vidí, jak před restaurací zastavuje bílá fiesta a ze sedadla spolujezdce se vykulí Helenka. Fiesta krátce zatroubí a zmizí v podjezdu. Kamarádku jako vždycky přivezl manžel a Klaudii znovu překvapí, že v dnešní době ještě existuje dospělý jedinec, který neumí řídit auto, a že je to zrovna její kamarádka Helča, která všechno ostatní zvládá levou zadní.

Prošedivělý vrchní je jako vždycky s lichotkami usazuje ke stolku pro tři. Potvrzuje Helenčinu teorii, že muži flirtují se ženami, které jsou v průměru o deset let mladší.

„Zatím dobrý, zatím takoví chlapi žijou,“ pochvaluje si za každé situace optimisticky naladěná Helča.

„Dneska jenom ve dvou?“ diví se číšník, když jim podává jídelní lístek.

„Ale ne, kamarádka dorazí,“ ubezpečí ho Helenka.

„Proč nestíhá?“ pročítá Klaudie zamračeně páteční menu. Kdyby to věděla, nemusela se tak hnát.

„Prej se zdržela u doktora.“

„U doktora?“ Klaudie překvapeně vystrčí nos zpoza jídelního lístku. Ale Helča jenom pokrčí rameny: „Víc nevím, prej nám to řekne.“

„Tak snad to nebude nic hrozného,“ zatváří se Klaudie ustaraně. „Co to, že Pavel ani nepozdravil?“

„Musel se vrátit do firmy,“ obrátí Helenka oči v sloup, „spustili nový e-shop a pořád jim to padá. Poslední měsíc se s ním vůbec nedá mluvit, buď je naštvanej, nebo spí. A do toho se naše Danku učí na státnice. Máme veselo! A co vy, co Rudolf, co je u vás nového?“

Klaudie pokrčí rameny. „Nic, znáš to. Žádný zprávy, dobrý zprávy. Jen se nám blíží to výročí.“

„No jo, vidíš vlastně. Třicet let, to není možný, připadá mi to jako včera, co jste se brali! Co chystáš?“

„Nakonec nic moc, přijedou mladý, posedíme, Rudolf rodinný oslavy moc neprožívá.“

„Vybraly jste, dámy?“ vrchní se ke stolku přiblížil jako duch. Patří ještě ke staré škole číšníků, kteří mohli „obsluhovat anglické krále“. Vždycky galantní, připravený splnit

každé přání dřív, než bude vysloveno. I on je tím důvodem, proč se scházejí právě tady.

„Zatím jenom pití, s jídlem počkáme,“ Klaudie pohladí prsty desky jídelního lístku, jako by ho chtěla přimět k trpělivosti, která jí samotné pomalu dochází, „džbánec suchého bílého a neperlivou vodu, prosím.“

„A nechte si místo, dámy, ke kávě máme vynikající jahodové soufflé,“ ukloní se zdvořile číšník a odchází stejně neslyšně, jako přišel.

„Pro mě určitě ne,“ stačí ještě zaprotestovat Helenka, „držím dietu.“

„Už zase?“ zašklebí se Klaudie.

Helenčiny věčné pokusy o zhubnutí už snad nemůže brát vážně ani ona. Přesto se vždycky před létem splaší a naordinguje si nízkokalorický jídelníček. Marně. Helenka miluje v životě hodně věcí a jídlo patří mezi ně.

„No konečně!“ Helča, která sedí přímo proti oknu, uvidí Zdena jako první. Právě se chystá přejít silnici. Rozhlíží se vpravo, vlevo, holky za oknem restaurace ještě nepozorovala.

Až teď. Smutně se usměje a zamává. *To není dobrý.* Klaudie zná Zdena jako svoje boty, stačí jediné gesto, aby poznala, že se něco děje.

„Je to v háji,“ Zdena se zhrouť na volnou židli. Ani bundu si nesundala, ruce překřížila do obranné pózy před nespravedlností, kterou jí osud přichystal. Helenka s Klaudií si vymění bezradné pohledy.

„Co je? Co se stalo?“ dotkne se Klaudie opatrně Zdeniny ruky.

„Všechno je v háji.“

Zdena vysype cukr do kafe a černou tekutinu pochmurně zamíchá. „A v nemocnici mi řekli, že jsem měla velký štěstí, že jsem přišla včas. Prej jsem si zachránila život.“

„To je síla,“ zadívá se na ni Helenka soucitně, „a jak přesně ta noha bolela?“

Klaudie ji podezřívá, že si pod stolem ohmatává lýtko a zvažuje, jestli pojede na pohotovost ještě dneska, nebo vydrží do rána k obvodní lékařce.

Jak stárnou, témata rozhovorů na jejich pravidelných setkáních se mění. Ve dvaceti řešily kluky a zkoušky, o pár let později porody a děti. Když děti odrostly, přišly na přetřes rady, jak udržet harmonický vztah a přitom manžela nezabít. A teď začínají řešit nemoci.

Žilní trombóza vyvedla Zdenu z míry a Klaudie se nediví. Padesátka na krku, člověk si najednou uvědomí, že tady nemusí být věčně.

„A nejhorší jsou ty debilní punčochy, musím je nosit pořád. Nohy mám jako ve svěráku.“ Zdena je až po uši zanořená do svého utrpení, Helčinu otázku vůbec nevzala na vědomí. „A dovedete si to představit v létě? Tohle se mi nemělo stát, trumpetóza zatracená. To budou prázdniny!“

Tenkrát

1983

„Svačinááá!“ Ostrý hlas kuchařky ze závodní kuchyně JZD Libochovice vyplašil hejno vrabců v koruně jabloně.

„To je dost.“ Osmnáctiletá Klaudie se vytáhla na špičky a konečky prstů utrhla poslední červené jablko, na které dosáhla. Než by na žebříku vylezla o šprycl výš, radši by si vykloubila rameno. Závratí trpěla odjakživa. Stačila i židle.

„Stůj rovně,“ peskovala ji maminka, když jí špendlila délku sukně a Klaudie se na štokrleti nervózně ošívala. „Pro parádu se musí něco vydržet.“

A teď tady ve vytahaných teplákách visela už třetí den na žebříku. Tolik na téma paráda. Takhle si začátek svobodného samostatného života nepředstavovala. Samozřejmě počítala s tím, že před nástupem do prváku bude muset věnovat část prázdnin na pomoc socialistickému zemědělství. Ale zatímco většina budoucích učitelů odjela česat zelené zlato, vyslala fakulta malou skupinku prváků do zapadlé vesničky sklízet jablka.

„Babinec,“ zhodnotila Klaudie situaci, když je autobus vyplivl před bývalou slepičárnou, která se na dva týdny stala jejich domovem.

O prázdninách ji táta nikam nepustil. „Dokud tě živíme, budeš poslouchat,“ ukončil rázně všechny její pokusy odjet se spolužáky pod stan a bylo mu úplně fuk, že je plnoletá,

že odmaturovala s vyznamenáním a přijetí na pedagogickou fakultu má v kapse.

Rodiče nebyli rádi, když se Klaudie rozhodla studovat dvě stě kilometrů od domova. Hlavně tátovi se vůbec nelíbila představa, že se jeho mladší dcera odstěhuje na kolej. Ale Klaudie si prosadila svou, poprvé. Potřebovala se postavit na vlastní nohy, odstříhnout pupeční šňůru, ať už to znělo sebebanálněji. Potřebovala se odstěhovat z dětského pokojíčku, vymanit se z láskyplného objetí rodičů a odejít z domu, ve kterém o sobě všichni věděli všechno. Potřebovala poznat nové lidi a... taky se zamilovat.

Poslední přání Klaudie vyslovovala šepem, jen když byla úplně sama. V ušmudlané noclehárně plné cizích, neustále žvanících holek to nepřicházelo v úvahu.

„Mladá žena přichází na fakultu plna vznešených ideálů a končí v jednotřídce na Smržovce vdaná za slepého traktoristu,“ dobíral si Klaudii strýc Václav na rodinné oslavě.

Věděla, že na peďáku bude o kluky nouze, ale s čistě dívčí pracovní četou nepočítala ani v tom nejhorším scénáři. Všechno bylo špatně. Kopcovitá krajina Českého středohoří naháněla holce z Polabí strach. Nikoho tady neznala a objekt k zamilování žádný. Klaudie si uvědomila, že se jí po dětském pokojíčku a láskyplné náruči rodičů začíná stýskat.

„Potřebuješ pomoc?“ Vysoká štíhlá blondýnka přidržela Klaudii žebřík.

„Díky,“ Klaudie se snažila rozpomenout, jak se spolužačka jmenuje, „Zdeno.“

„Není zač. Všimla jsem si, že vejšky zrovna nemiluješ,“ usmála se blondátá dívka.

Klaudie se na Zdenu překvapeně podívala. Samozřejmě že od prvního dne přemýšlela nad potenciální kamarádkou, s někým na koleji bydlet musí, ale jako první jí do oka padla usměvavá Helča, která bivakovala na vedlejší palandě, zatímco tichou, nenápadnou Zdenu vzala na vědomí až teď.

„Tak půjdeme, ne, ať na nás něco zbyde,“ Zdena pomohla Klaudii vysypat plný košík do plastové přepravky pod jabloní. „Schválně: paštika, nebo turisták?“

S Helenkou se daly do řeči ten samý den večer. Na ubikaci bylo rušno, holky se chystaly do postele, couraly do umývárnek a z umývárek, odlíčit, vyfénovat vlasy, natpatlat obličej niveou. Klaudii to bylo šumafuk, kvůli plešatému předsedovi JZD se krášlit nemusí.

Helča na vedlejší palandě došla zřejmě ke stejnému závěru. Ležela s hlavou pohodlně opřenu o smotaný spacák a s blaženým výrazem v očích si drobila arašídovou tatranku za krk.

„Klaudie není moc běžný jméno.“

„Táta si ze mě utahuje, že v rádiu na porodním sále zpíval Jirka Korn *Klaudie, mě to snad zabije*,“ zanotovala procítěně Klaudie, „a mámě, která mě zrovna rodila, v té chvíli přišlo, že to sedí. Jako malá jsem mu to věřila.“

„Je vtipnej,“ zasmála se Helča. A Klaudie podruhé během dnešního dne ucítila, jak jí vzpomínka na domov nostalgicky pohladila srdce.

Dva týdny nakonec utekly dřív, než by člověk řekl Libochovice. Poslední den v sadu se počasí ukázalo v nejlepší kondici. Zářijové slunce hřálo, sklizená jablka v přepravkách voněla

a vrabci ve větvích se překřikovali, jako by věděli, že zítra už žádné posluchače mít nebudou.

O víkendu vymění holky doma pracovní oblečení za civil a v pondělí tradá!

Klíče od pokojů budou k vyzvednutí v neděli večer na vrátnici, jak je informovala zaměstnankyně kolejní správy, která dorazila včera s aktovkou plnou lejster. Pokoje jsou třílůžkové, pokud vytvoří trojici samy, ulehčí kolejní správě práci a sobě hádky s nechtěnou spolubydlící. Jedno z lejšter teď Klaudie žmoulala v ruce.

„Budeme spolu bydlet?“ přisedla si pod jabloň k Helence, která si právě ukousla velký kus housky, takže jí z pusy zůstalo čouhat kolečko salámu. Klaudie měla odjakživa ve věcech ráda jasno, na přímou otázku přímá odpověď.

„Já uf fem tě tam napfala,“ odpověděla Helča s plnou pusou.

„Fakt?“ Klaudii se rozzářily oči.

Helča konečně polkla. „Nechceš se ještě zeptat Zdeny?“

V neděli večer se sešly na pokoji číslo tři ve třetím patře kolejní budovy A. *To nemůže být náhoda*, pomyslela si Klaudie. *Jako tři mušketýři*. Ale nechala si to pro sebe, aby se jí Helča se Zdenou nesmály.

Ted'

„A je to,“ Klaudie hodí tašku do kufru a velkou kytici třiceti čajových růží opatrně položí na zadní sedadlo. Od každého žáka jedna. Pubertáci! Když jim v hodinách češtiny recituje básničky, nudí se, a když po nich chce, aby je recitovali oni, hlasitě protestují. A potom tohle! „Kdo by to do nich řekl?“ povzdechne si dojatě. Ví přesně, co teď přijde. Pocit prázdnoty, panika, že dny přestanou mít řád, snad lítost, že ty pacholky dva měsíce neuvidí. Sama tomu nerozumí a vždycky ji to znovu zaskočí. Nejdřív se nemůže dočkat, až za sebou zabouchne dveře, mele z posledního, a jen co vysněný okamžik nastane, dostaví se tenhle smutek. Nikdy netrvá dlouho, jeden, dva dny... rychle si zvykne, že budík ráno nedrnčí, že ji nestresují haldy neopravených písemek a nepípají maily rodičů.

Klaudie nastartuje. Dneska žádné smutnění nepřichází v úvahu. Dneska na to není čas, hlavně aby na nic nezapomněla. Rychlým pohledem zkontroluje dlouhý seznam úkolů na sedadle spolujezdce. Ze všeho nejdřív nákup. Vyhodí blinkr a pomalu vyjede na hlavní silnici.

Narvané parkoviště před supermarketem připomíná spíš konec světa než začátek prázdnin. „Fakt paráda,“ Klaudie se pomalu posouvá úzkými uličkami mezi auty. Při představě

davů koupěchtivých spoluobčanů se jí zmocňuje lehká hysterie. Takhle to vážně nestihne.

O hodinu později je nákup naložený v kufru. Nacvičeným pohybem si zapne bezpečnostní pás a podívá se zkoumavě do zpětného zrcátka. Má pocit, že prošla válečnou vřavou a že to na ní musí být vidět. Ale vypadá jako vždycky, jen nakrátko střižený účes už volá po odborných rukách kadeřnice a tmavé kruhy kolem očí prozrazují, že prázdniny opravdu potřebuje jako Viktorka splav. Odpočine si, hned jak bude po oslavě, hned jak mladí odjedou. Zatáhne roletu, zaleze do postele a bude spát, až se budou hory zelenat. *Hory se budou zelenat a černý kruhy vyblednou*, usměje se na svůj odraz v zrcátku. Teď ale musí ještě dojet do čistírny pro prádlo, vyzvednout u cukrárně dort s pařížskou šlehačkou, ten má Rudolf nejradši, a stavit se v pekárně u nádraží pro Veroničin oblíbený chleba.

Než stačí otočit klíčkem v zapalování, pípne v kabelce esemeska. Rudolf.

Jedeme do Tisé. Na večeri jsem doma. Klaudie rezignovaně zavrtí hlavou. Manželův koníček je nezkrotitelný, všechen čas žeroucí kůň. Lezením posedlý Rudolf tráví s kamarády ve skalách každou volnou chvíli. Když to jenom trochu jde, rozdává podřízeným ve firmě úkoly a na celé odpoledne zmizí. O víkendech ani nemluvě.

Čas od času si Klaudie na věčně nepřítomného manžela postěžuje kamarádkám.

„Chlapi buď mají koníčky, nebo ženské,“ konstatuje po každé pragmaticky Helča, zatímco Zdena se soucitně usmívá.

Paradoxně to byl právě Rudolfův koníček, který je svedl dohromady. Mezi horolezce se Klaudie dostala náhodou, když

ji Zdena pozvala na víkend do Českého Švýcarska. Opálený, modrooký Rudolf s červeným šátkem ve vlasech vyšisovaných od sluníčka byl z celé party nejhezčí a nejvtipnější. Jednou rukou se držel na skále a druhou jistil lano, na jehož konci se houpala nemotorná Klaudie. Ječela tenkrát, ať ji okamžitě pustí. A když se jí zdálo, že se k tomu nemá, rozhodla se vzít osud do vlastních rukou a žuchla na zem sama.

Pád ze sotva půlmetrové výšky žádné fatální následky neměl, tedy kromě jednoho. Kromě manželství, které trvá dodnes.

Když o tom Klaudie občas přemýšlí, vlastně ani nechápe, proč si vysoký, sportovně založený Rudolf vybral právě ji, neohrabanou knihomolku. Brali se po dvouletém chození na začátku letních prázdnin a kulaté výročí jejich svatby připadá právě na tuhle sobotu. Normálně to moc neřeší, ale tentokrát Klaudie pozvala Veroniku s přítelem a už týden se těší, jak to všichni společně pořádně oslaví. Jen Rudolf vypadá, že se ho to netýká. A teď ještě odjel na celé odpoledne do skal.

Bude to muset zvládnout sama. Ostatně jako vždycky. Klaudie si odevzdaně vzdychne, otočí klíčkem v zapalování a rozjede se.

Chaos ve městě byl horší, než Klaudie čekala. Teď by se ze všeho nejradši uvelebila do zahradního křesílka a pro změnu nedělala chvíli vůbec nic. Stará rozložitá třešeň láká v horším dni chladivým stínem. Koruna je obsypaná šťavnatými plody, které jen a jen dozrát. První prázdninový týden Klaudie pravidelně tráví zavařováním kompotů a výrobou marmelády. Je to taková každoroční terapie – zaměstnat ruce a vyčistit hlavu. Sklenice s třešňovými dobrotami se hromadí

ve sklepe a Klaudie je rozdává příbuzným, kamarádům i kolegům ve škole.

Prázdné místo v garáži ji ujistí, že Rudolf svoji esemesku myslel smrtelně vážně, takže vynosit všechny nákupní tašky z auta jí opravdu nikdo nepomůže.

Spát-se-bu-de-od-pon-dě-lí, přesvědčuje Klaudie sama sebe do rytmu kroků, když táhne těžké nákupní tašky po schodech. Loktem si otevře dveře.

„Dělá si srandu!“ zaječí a naštěstí si včas vzpomene, že koupila taky vajíčka, takže se ovládne a nepraští taškami na zem. Od vstupních dveří se do obýváku táhnou špinavé stopy, které jednoznačně usvědčují pachatele. Je přesně vidět, jak Rudolf proběhl obývákem, převlékl se a cestou z bytu hodil propocenou košili v koupelně na zem, těsně vedle koše na špinavé prádlo. Na přezutí mu nezbyl čas.

Zato najíst se stihl. Použité nádobí je roztahané po celé lince. Člověk nemusí být Sherlock Holmes, aby poznal, kde Rudolf krájel chleba, kde rajčata a že na zapatlané pánvi míchal vajíčka. Klaudie by ráda někam postavila tašky s nákupem, ale opravdu není kam.

Připadá si jako Popelka, které zlá macecha sesypala hrách a čočku na jednu hromadu. Ale Popelce pomohli holubi a krásný princ ji odvedl do zámku se spoustou služebnictva, takže už do konce života nemusela hnout ani prstem.

Na začátku jejich manželství se Rudolf ještě snažil. Z té doby se traduje rodinná historka, jak Klaudie odjela s malou Veronikou na pár dnů k rodičům a Rudolf se doma rozhodl vyprat. Naházел do pračky růžové a bílé miminkovské oblečení, a protože se mu pračka zdála málo zaplněná, přidal

tmavě zelený závěs z chodby. Klaudie nikdy nezapomene na šňůry ověšené zelenožlutými cáry hadrů, které vypadaly, jako by je někdo pozvracel, a vůbec se nepodobaly Veroničiným dupáčkám.

„Mlč a koukej ho pochválit! Chtěl ti pomoci!“ okřikla Klaudii maminka, když si jí na Rudolfa stěžovala. Nemlčela a nepochválila ho. A teď to má! Maminky by se měly poslouchat.

Stará vzpomínka se jako líný kocour otře o Klaudiino srdce. A Klaudie se smutně usměje. Z Veroniky je dneska dospělá, samostatná ženská. Dokonce se pomamila a učí. Jenže se odstěhovala za svým přítelem na druhý konec republiky. A poté, co se Aleš stal spolumajitelem malé veterinární ordinace, se naděje na Veroničin návrat do rodného města rozplynuly v nenávratnu. Moc často se nevidají. Klaudii se stýská, ale co se dá dělat. Někdy ji dokonce napadne, jestli neměli mít děti aspoň dvě.

„Že by jako to druhý teď mohlo bydlet třeba v Austrálii,“ dobírá si ji Rudolf, když o tom Klaudie začne. Pokaždé ji to rozveselí. Ve skrytu duše je přesvědčená, že jsou to právě tyto chvíle, díky kterým zítra oslaví třicet let.

A oslava to bude pořádná, o to už se Klaudie postará. Jak to zpívali všichni tři tenkrát v trabantu při společných rodinných výletech? „Dělání, dělání,“ zanotuje Klaudie, odsune nepořádek ke straně a postaví nákupní tašky na kuchyňskou linku. Ze všeho nejdřív se musí postarat o povadlé růže.

O tři hodiny později oddychují pečlivě naklepané řízky v lednici, dort se šlehačkovou třicítkou trůní na horní polici. Byt je jako ze škatulky, postele čistě povlečené, myčka si

vesele pomlaskává, koupelna vypulírovaná a na vyleštěné podlaze by se dalo klouzat. Žlutooranžová kytice připomíná slunce, které někdo utrhl z oblohy a umístil do vázy do prostřed stolu.

Klaudie si stáhne gumové rukavice a spokojeně se rozhlédne. Takhle to má nejraději. Jako by pořádek v domě znamenal zároveň i pořádek v životě. Rudolf se jí kvůli tomu směje, říká, že je úklidový maniak, a rozčiluje se, když mu přemísťuje jeho věci. Ale Klaudie si nemůže pomoci, v čurbe-su prostě žít neumí. Pohledem na kuchyňské hodiny zkontroluje čas. *Výborně*. Než Rudolf dorazí, stihne zasloužené kafe pod třešní.

Tuhle část dne má v létě nejradši. Usadí se do zahradního křesílka. Slunce se schovalo za sousedův dům, za špičatou střechou vykukuje už jen malý kousek. Zahrada se oblékla do sametového stínu a z vyhřátých zdí domu sálá teplo. Hortenzie obsypané sytě růžovými květy připomínají obraz od Moneta.

Rudolf by měl posekat, napadne Klaudii při pohledu na přerostlý trávník. Cítí, jak jí vztek pevně sevřel žaludek. Zlobí se, jenže proč? Protože si Rudolf užívá odpoledne ve skálách, zatímco ona gruntuje a vaří? Protože se dobře baví bez ní? Protože mu nechybí? Protože Rudolf se vrátí domů ve výborné náladě a ona mu to závidí? Nebo proto, že si neumí užít ani chvilku volna na zahradě, aniž by myslela na sekačku? Klaudie se nervózně zavrtí. Poslední dobou je nějak přecitlivělá.

Pípnutí mobilu ji vrátí do reality. Helča přeje hezké prázdniny. A Zdena, jako by na to čekala, téměř okamžitě odpovídá: Vám taky! Klaudie odešle deset smajlíků se srdíčky

místo očí. Chce říct: Miluju prázdniny i vás, ale napsat se neodvážím nic. Kdyby začala psát, musela by přiznat, že prázdninovou náladu právě teď moc nemá. Slova by ji prozradila. A to nechce. Nechce holkám kazit náladu. Ačkoliv komu jinému by to měla říct?

Hlasité bouchnutí dveří. Klaudie sebou trhne. Celý dům se lehce zachvěje, jako by chtěl padnout na kolena před uctívaným vládcem a na poslední chvíli si to rozmyslel. Tenhle zvuk Klaudie bezpečně pozná, takhle se domů vrací Rudolf.

Rychle odloží mobil, do kterého už několik minut nepřítomně zírá. Rudolf by měl určitě říci: „Á, naše telefonní ústředna, tak copak píšou?“ A Klaudie si není jistá, že by takhle poznámka nebyla tou pověstnou poslední kapkou. Nechce se vytočit. Když to ustojí, mají ještě pořád šanci na hezký víkend.

„To je pohodička, kafičko, křesílko, sluníčko...“, rozesmátý Rudolf se nakloní ke Klaudii a vlepí jí pusku do vlasů. Je opálený, jako by se právě vrátil z několikátýdenního pobytu u moře. Červený šátek brání přerostlým vlasům, aby mu padaly do očí. *Sluší mu to*, napadne Klaudii, *vypadá pořád jako kluk*. Není si jistá, jestli je kvůli tomu víc našťavaná na něj nebo na matku přírodu, která chlapům jednoznačně nadřazuje.

„Jestli si myslíš, že jsem si vodpočinul, tak to ani náhodou,“ dosedne Rudolf ztěžka na dřevěnou lavici pod pergolu. Komentuje takhle každý svůj návrat. Klaudie se zpravidla zasměje a chápavě ho obejmě: „Máš toho moc.“ Je to takový uvítací ceremoniál, taková hra, kterou oba rádi hrají. O to, co říkají, ve skutečnosti vůbec nejde. Z Rudolfova veselého tónu Klaudie slyší: *Měl jsem se krásně a teď jsem rád, že jsem doma*. A on z jejího objetí cítí: *Díkybohu, že jsi živý, zdravý a tady*.

To, že Klaudie dneska pravidla hry porušila a neodpovídá, Rudolfa vůbec nevyvede z míry. „Berta si přivedl novou micánu,“ pokračuje Rudolf ve svém monologu. Klaudiinu nevrlou náladu vůbec nezaregistroval. Naopak. Má co dělat, aby nevyprskl smíchy. „Jmenuje se Dory, jako ta rybička z *Hledá se Nemo*. Němka jak poleno, blondýna, cop až na zadek, slušný čtyřky.“ Rudolf pohybem ruky naznačí, jakou velikost poprsí si má Klaudie představit. „Výstřih až na zem a takový ty hódne volný kraťasy, bílý.“

Fakt, že se Rudolfův kamarád Albert opět zamiloval do dlouhovlasé blondýny, Klaudii nepřekvapuje, ale zbystří při popisu garderoby dvounohé rybičky Dory. *Od kdy si Rudolf všímá, co má kdo na sobě?*

„Prej že poleze první, že je dobrá, Berta na tom trval.“ Rudolfovi jiskří oči, je vidět, že ho historka baví. „Koukám na ni, fakt jí to jde, to se musí nechat, a najednou, ohó, co to vidí mé bystré oko? A už to zmerčil i Berta, zrudl a začal hekticky pobíhat pod skálou, sem a tam, asi aby slečnu zastínil. Marně. Jenom tím upozornil ostatní. Ta jeho Dory totiž měla na sobě JENOM ty volný bílý kraťasy a pod nima NIC!“ Na slovo JENOM a NIC položí Rudolf zvláštní důraz a hlasitě se rozesměje. Klaudie na něj vyjeveně kouká a Rudolf si její chybějící výbuch smíchu vyloží po svém, *chudák holka má dlouhý vedení*, a skutečně si mimoděk poposedne, aby pomyslný kabel uvolnil. „Chápeš? Neměla spodňáry, bylo jí vidět až do krku!“

Klaudii se kdysi líbil jeden kreslený film. Byla v něm velká hlava se spoustou ozubených koleček. A když hlava přemýšlela, kolečka cvakala a rachtala, jak se postupně dávala do pohybu.

Už tenkrát jí připadalo, že je to moc hezky znázorněné, a teď tohle cvakání a rachtání fyzicky cítí. Ozubeným kolečkům pomalu dochází, co jí Rudolf právě vyprávěl. *Myslí to vážně?... Cvak... Myslí!... Cvak... A ještě čeká, že se tomu budu smát... Cvak cvak... Jako dva kámoši u piva... Cvak... Možná bych pro dvě měla skočit do lednice... Cvak... Ťukli bychom si a společně probrali genitálie prsaté Dory... Cvak cvak cvak.*

„Tak hlavně, že sis to užil,“ pronese ironicky. Nedokáže si pomoci. Dneska toho na ni bylo moc. Takhle prázdniny začínat nemají. Pohledem zachytí Rudolfův nechápavý výraz.

Chovám se jako blbka, jedno z koleček v Klaudiině hlavě ne a ne zapadnout do soukolí.

„Jdu dovnitř, je mi zima.“ Když prochází kolem dřevěné lavice, chytí ji Rudolf za ruku.

„Co se stalo, Klód? Řekl jsem něco?“

„Nic se nestalo a neřekl,“ odpoví odevzdaně Klaudie.

„Ale já to na tobě vidím,“ trvá na svém Rudolf.

„Jen jsem si dneska vůbec neodpočinula.“

„Tak to jsme dva,“ Rudolf si přitiskne její dlaň na rty. Trochu to lechtá a Klaudie se proti svojí vůli musí usmát.

Papiňák na sporáku varovně zasyčí, bezpečnostní ventil naposledy vypustí horkou páru a poklice povolí. Klaudie přecedí horkou tekutinu do připraveného hrnce. Kuřecí vývar má Rudolf nejradši. *Maso do polévky, kosti do koše*, obírá Klaudie uvařená kuřecí hrudí, *hrách na ošatku, popel do džberu...*

„Co to děláš?“ hrne se vymydlený Rudolf do kuchyně. Ručník si omotal kolem boků, mokré vlasy ulízl k hlavě. Na vytřené podlaze za ním zůstávají mokré šlápoty.

Klaudie právě odlomila bledý rosolovitý koneček, kterým slepice hnojí dvorek. Rudolfova otázka ji překvapí ve chvíli, kdy se chystá hodit biskupa do koše.

„Co, co dělám?“ zastaví se zmateně.

„Proč to vyhazuješ?“ ukazuje Rudolf na kousek masa v její ruce.

„Ale to já vyhazuju vždycky,“ Klaudie pořád nechápe, o co Rudolfovi jde, „je to kuřecí zadek a je to hnusný.“

„Vždycky?! To nemyslíš vážně! To nejlepší z celého kuřete! A ona to vyhazuje,“ rozhlédne se Rudolf kolem, jako by hledal podporu u dalších obyvatel domu. Smůla, kromě Klaudie tady nikdo není.

„To máš,“ Rudolf vytáhne mobil a začne nahlas počítat, „jak často vaříš polívku? Jednou týdně třeba? A potřebuješ na to čtyři hrudička? Krát dvaapadesát týdnů je dvě stě osm biskupů za rok,“ ťuká Rudolf čísla do telefonu, „krát třicet let,“ podívá se zpříma na Klaudii, v očích mu blikají veselé ohníčky, „se rovná šest tisíc dvě stě čtyřicet zbůhdarma promrhanejch biskupů. Mi-ni-mál-ně!“ zaúpí. „Taková škoda! Proč zrovna já musím celej život trpět,“ chytí se Rudolf teatrálně za hlavu a vzápětí se rozesměje. Klaudie ví, že si ji Rudolf dobírá, ví, že by měla něco vtipného odpovědět a zasmát se s ním. Nic vtipného ji ale nenapadá.

Plná lednička je samozřejmost. Uklizený dům je samozřejmost. Třicet let je všechno samozřejmost. Nevšiml si. Nepochválil. Ani na tu pitomou kytku ve váze se nezeptal. Vaří se s jeho oblíbenou polívkou a jediné, co ho zajímá, je zakončení trávicí soustavy kura domácího. Klaudie švihne s biskupem do hrnce, až horká polévka vystříkne na sporák. „Tak si to ober sám! A vem si bačkory!“

Co je to se mnou? Klaudie vytahuje v koupelně prádlo z pračky. Každý kus oblečení poctivě rozklepne, než ho pověsí na sušák. *Proč mi vadí věci, které mi normálně nevadí? Protože stokrát nic umořilo osla. Protože... Protože se ze mě stává stará hysterická ženská. A trvá to už několik týdnů.*

„Co se stalo, Klód?“ Rudolf se objeví ve dveřích koupelny. Dneska se na to ptá už podruhé. Klaudie zaváhá. Má být upřímná? Má přiznat, že potřebuje, aby byl s ní? Že potřebuje obejmout? Že potřebuje slyšet, že ji má rád, že není stará, že...

„Ta polívka byla výborná,“ podá jí Rudolf tričko z pračky. A Klaudie ví, že v tom gestu je snaha o příměří, nabídnutá dýmka míru v podobě vyždímaného kusu oblečení. Jenže ta chvíle je fuč. Touha po upřímnosti je ta tam. Jak se stane, že člověk ztratí odvahu říkat pravdu tomu nejbližšímu?

„Tak fajn,“ Klaudie vytrhne Rudolfovi tričko s větší razancí, než chtěla. „Prostě potřebuju prázdniny,“ rozloží tričko na sušák. GRAVITY IS A MYTH, vysmívá se nápis na tričku Klaudii do obličeje. Její celý život je mýtus, všechno jsou to jenom báchorky.

„Co vůbec plánuješ na prázdniny?“ Rudolf se rozvalil na gauči a dálkovým ovladačem se chystá zapnout televizi. Diagnóza přepracovaná učitelka mu jako vysvětlení Klaudiiny špatné nálady stačila. Koneckonců prázdniny jsou tady od toho, aby si učitelky odpočinuly, a kdo se moc ptá, moc se dozví.

„Já co plánuju?“ Klaudie, která právě uklízí do myčky špinavé nádobí od večere, zůstane stát s mastným hrncem v ruce. „Snad co plánujeme my, ne?“

„Vždyť víš, že se musíme ve firmě vystřídat. Každý nemá osm tejdnu volna.“ Z Rudolfova rádoby veselého hlasu slyší Klaudie závistivé tóny. „Měla by sis najít nějakýho koníčka,“ pokračuje Rudolf, „ne pořád sedět doma. Buď trochu akčnější!“

„Akčnější? A to jako kdy? Až přijedu z práce, nakoupím, uvařím, uklidím, vyperu, opravím písemky... Nebo v pracovní době? O velký přestávce třeba?“ třískne Klaudie s hrncem do myčky.

„Vždyť tady nemusí bejt pořád uklizeno. A k večeri si namažeme chleba,“ snaží se Rudolf podpořit svůj nápad.

„Tak si na to hlavně vzpomeň, až mi cestou z lezení budeš volat, že už jedeš a co máme dobrýho k jídlu,“ zabouchne Klaudie vztekle myčku.

„No jo,“ obrátí Rudolf oči v sloup, „je to marný, je to marný, je to marný,“ a zapne televizi.

„Kdy vůbec dorazí naši mladí a neklidní?“ V televizi skončily zprávy, následuje reklamní blok a Rudolf automaticky vypne zvuk.

„Zítra, někdy odpoledne.“ Klaudie provede poslední kontrolní monitoring kuchyně.

„A do kdy tu budou?“ kouká Rudolf zamyšleně do mobilu.

„Proč?“ Klaudii se v hlavě rozsvítí poplašné kontrolky.

„Ále, kluci píšou, o víkendu je akce. Jedou do Bielatalu.“

„O víkendu je oslava, přijede nám dcera, kterou jsme neviděli od dubna...,“ začne Klaudie vypočítávat argumenty, proč bude Rudolf muset tenhle víkend kamarády a skály oželet, ale uprostřed litanie se zastaví. „Víš co? Dělej si, co chceš.“ Žárovky rezignovaně zhasnou.

„Jen jsem se zeptal, kdy přijedou mladý,“ odsekne Rudolf.
„Kdo jsi a co jsi udělala s Klaudií?“

A pustí televizi nahlas.

„Potřebuju, abys ráno dojel pro pivo a pro minerálky.“ Klaudie se posadila na pelest a obléká se do pyžama. Rudolf už leží zamotaný do peřiny na vedlejší posteli, za chvíli bude spát jako mimino. Klaudie se diví, že neusnul už u televize.

„A cestou se můžeš stavit pro kytku,“ rozhodne se Klaudie nenechat nic náhodě.

„Pro jakou kytku?“ překulí se Rudolf udiveně na záda.

„Pro jakou kytku... pro kytku pro mě! Že jsem to třicet let vydržela,“ snaží se Klaudie z posledních sil vtipkovat.

„Nikdy jsme to neslavili. V čem je třicátý výročí jiný než dvacátý? Nebo devětadvacátý? A co dostanu já, že jsem to vydržel?“ posadí se Rudolf na posteli. I on zvolil lehce pobavený tón.

„Ty už jsi dostal... mě,“ zavrtá se Klaudie do postele a přetáhne si peřinu přes hlavu, „dobrou noc.“

„Dobrou,“ odpoví Rudolf. Ale po chvilce mu to nedá, odhrne peřinu z Klaudiiny hlavy a vlepí jí pusku na ucho: „Kytka už máš.“

Tak si všimnul! Než usne, napadne Klaudii, že Rudolfovi křivdila.

* * *

Klaudiééé, mě to snad zabijééé, huláká Jirka Korn z nočního stolku vedle její postele. Klaudie sebou trhne, překulí se na záda a zmateně zírá do stropu, zatímco Jirka Korn hlasitě

vyzpěvuje dál. Nastavila si tenhle hit z minulého století místo standardního vyzvánění a pokaždé se příšerně lekne, když na ni telefon začne pořvávat. Na svůj originální nápad je ale náležitě hrdá, takže si radši přivodí infarkt, než by zvonění změnila. A neudělá to už kvůli tátovi, z piety k jeho vyhané historce.

„Kolik je? Kterej blbec,“ šmátrá Klaudie po mobilu a v duchu se proklíná, že večer zapomněla ztlumit zvuk. Koutkem oka si všimne, že vedlejší postel je prázdná, Rudolf už vstal a zřejmě zařizuje nákupy ve městě.

A to už drží běsnící telefon v ruce. VERONIKA, hlásí displej a Klaudie je rázem vzhůru. *Snad se něco nestalo!*

„Co se děje?“ vybafne místo pozdravu. V jejím hlase se pere ospalost a strach.

„Nic se neděje. Ahoj mami. Já tě vzbudila, že jo? Pro-miň,“ omlouvá se Veronika.

„To nevádí, stejně už jsem chtěla vstávat,“ zalže Klaudie. „Už jste na cestě?“

„Nejsme,“ Veronika se odmlčí, „kvůli tomu volám.“

„Proč ne? Co je? Co se stalo?“ Klaudie začíná panikařit.

„Nic se nestalo. Teda nic hroznýho,“ snaží se Veronika vyděšenou Klaudii uklidnit, ale tón jejího hlasu prozrazuje, že má špatné svědomí. Důvod telefonátu z ní leze jako z chlupaté deky: „Všichni jsou živí a zdraví... jen... my nepřijedeme, mami.“ A je to venku.

„Nepřijedete? Proč ne? Jak ne?“ přitiskne si Klaudie křevovitě mobil na ucho pro případ, že se přeslechla.

„Volali mi Doležalovi.“

„Jaký Doležalovi?“

„Ti z Brna. Kupujeme od nich štěně.“ *Štěně!* docvakne Klaudii. Veronika už od května o ničem jiném nemluví. Na

psí mimino se těší jako malá holka. Klaudie by sice opravdové mimino uvítala víc, ale Veroničinu nadšení rozumí. Tedy rozuměla. Momentálně nechápe vůbec nic. A tak mlčí.

„Mami...? Jsi tam...?“ Klaudie kývne a až pak si uvědomí, že ji Veronika nemůže vidět: „Jsem.“

„Prostě paní Doležalová včera večer volala, musíme si vyzvednout Wendy o týden dřív.“

Tak psisko už má jméno, pomyslí si Klaudie.

„Doležalovi někdo musí, nějak narychlo, neplánovaně, prostě pro ni dneska jedeme.“

„Tak přijďte i s Wendy,“ překulí Klaudie na jazyku nové psí jméno a úplně nesmyslně ji napadne, že docela hezky zní.

„Nemůžeme, mami. Probírali jsme to tady včera celý večer. Do Brna je to kus cesty a potom ještě přes celou republiku k vám. To nedáme,“ omlouvá se Veronika, „a štěně musí vědět, kde je doma. Nemůžu s ním hned cestovat, teda s ní, s Wendy. Musí si zvyknout na nás, na novejš domov. Víš, jak by byla zmatená? Aleš je od rána do večera v ordinaci. Je fakt klika, že mám prázdniny.“

Klaudie přestala poslouchat. Zírá před sebe s telefonem přimáčknutým k uchu.

„Chápeš, mami? Mami? Ty se zlobíš?“

„Nezlobím,“ řekne Klaudie rezignovaně, stejným tónem včera doporučila Rudolfovi, ať si dělá, co chce. „Jen jsme se těšili...“

„Dík, mami, jsi zlatá! Oslavte to dneska s tátou, jo?! A já se ozvu. Nějak to vymyslíme a přijedeme jindy.“

„To bude fajn.“

„Já už musím, mami. Abysme to stihli. Pozdravuj tátu! Ahoj.“